

היי בן אה נחלה בכל הימים אי רק ציום הנוילה. הנה אין צוה פסק דבכל הימים הוא בן דולגד דהיי זה ויילי דקצרה יחינו גורת הכחוד דונח ליה כי וצע"כ הוי וולד הקצרה ורפואה דבמולדתו חונה אינו חוזר לצריאותיו עד זיין ימים א"כ ונה לי אה נחלה ציום ח' או קודם. וגם י"כ להציא רחיה לזה. חדל מן הש"ס שנת דף קל"ו דנקטו בנשמה קתם חולי מונתיקן לו עד שיצריח ומדקטו קתם חולי מוכח דהיכי דנחלה צבל ענין היי בן. ועל זה קאמר שמואל חללתו חונה טותיין לו זיין ימים להצרותו ומדקאמר נני קתם חללתו מוכח דהכונה ונטעם רפואה להחזירו לצור' וא"כ מה להצרותו מוכח קודם ח' או ציום ח'. וגם י"כ הוכחה עוד מן המשנה ומדקטו הנושנה דתינוק כיוול לח' ימים וכו' לא פחות ולא יותר. ולמה לא נשכחת לה יותר בגון דנחלה ציום ח' וא"כ כיוול לג"ו ונשכחת לה יותר ולמה לא נחנה גם זה. וצע"כ דהנשנה לא ננחלה רק מה דהמניעה היי דוקא מיום ח' שחל בשנת ח' צי"ט אצל מה דהמניעה י'הבן להיות קודם ח' א"כ לא נחנה ולא איתא דדוקא אה נחלה ציום ח' מותיין לו זיין גיה לו לנחנה נחלה לח' והצריח מיד נמוח לג"ו. ובכ"כ אין חילוק דצבר וכ"ו ציצומה דף ע"א צמה דנושני קם נחלתו חונה. והנה נולד דלח כפי דצרי ר"ו היה לו לומר נחלתו חונה והיה ציום ח' שנחלה. ועוד קשה יותר מה פריך קם וניהיב ליה כל שצעה דאמר שמואל מותיין לו כל שצעה וכו' ונחה פריך כיוול דמוקי לה נחלתו חונה שהיה חולי קודם ח' ואז לא צעיין שצעה נשנת בעת. מיהו זה י"כ לדחות דיש לומר כיון דע"כ היה לו חגיגות גם צח' דלח חללתו קודם ח' א"כ כבר הוי ראוי שצעה ג"כ וצע"כ דחללתו חונה צי"ט גופו. א"כ צוה ודאי מותיין לו כל זיין דאמר גרע מה שהיה חולי גם קודם ח' ונחה דנחלה ציום ח' עלמו. ור"ו לא קאמר רק אה חללתו קודם ח' אז י"כ לומר דלא צעיין נשנת לבת. אך חוץ רחיה זו הדצר פשוט ככ"ל. וגם לכאורה י"כ רחיה ונחה דנצטיח צ"ס קם אי צעיין נשנה בעת או לא ופשוט קם וצרייתא דיום הצרחהו כיום האולדו מה לאו כמו דציום האולדו לא צעיין נשנת לבת. ה"ה נני י"כ הצרחהו. ומה פשיט אה איתא דיש לחלק צין נחלה ציום ח' או קודם הוי נלי למחייב כך דיום הצרחהו כיום האולדו דלא צעיין נשנת לבת הייט נחלה קודם ח' ואצטיח קלו הוי נחלה ציום ח' עלמו וצע"כ דאין קצרה לחלק צוה ומהו זה י"כ לדחות דאפקר לומר דודאי אה גם נחלה קודם שמונה צעיין זיין ימים לענין נשנת לבת אה קצרה לחלק צין זה לזה. אצל לומר דלא צעיין כלל זיין ימים נחלה קודם ח' י"כ לומר דיש קצרה לחלק צוה. אך צאונה אינו כן ואין קצרה לחלק כלל ודאדצה כל מה שהטרוק הולך וגדול נשנה צריח וחוק יותר כמובן. ואם צאם נחלה צח' צעיין זיין ימים וכו"כ נחלה קודם ח' וכמו"כ לעיל שאר הרחיות וכן נשנוע מכל הפוסקים. וכן יחי' נשנוע מדצרי משה"ק שהציח הצ"י שחקר צאם נחלה והזיע וחזר ונחלה והזיע מלמתי מותיין אה נחלה ונחלה וכו' והס"ד נשנוע. מותיין ואה איתא דדוקא נחלה צח' צה הוי בן הרי כיון דהצריח וחולי השניה הוי אחר ח' ונולד דלא צעיין זיין ימים צוה. וצע"כ מנשנה ליה דאין קצרה לחלק צוה ובקטינות כל הפוסקים. ומה ששאל ר"ו למה אין המוהל כזה לשאלו על זה צפרט אה הוי שצעת. זה לק"ו דהכל הוי צחוקת צריח וקיים ולא חייטיין דלא שכיח וכמו דקיי"ל צונציא גט מונד"ה דעתנין לה צחוקת שהוא קיים. וגם אה הוי איזה חולי דרך האצ והאם וכן הנ"לדות להודיע זה ונולדל הודיעם מוכח דהוא צריח ומחלה ח"צ ידיו וכו'.

סימן קד. לק' זאלישטשיק להרבני המופלג סו"ה דוד וואלק.

והנה נוכחתי קבלתי יום אמש ואם כי אני חלק כח ונוטרד וגם איני אוהב להשיב לקהלתכם. אך היתה כי טוגג לכלל הצבור ולכבוד אית הצריח הנני משיבו מה ששאל על הנונה שהיה צצית מדרשו לעשות הכסף של אליהו ונלפון לדרום נוכין בגד ארון הקודש על נקיס ר"ו. ועכשיו רלו לעשותו ננוחה למצבר וכו'. הנה העיב אשר דיבר ר"ו הדל מ"ש רחיה מדין אח"ה ס' קל"ג צניי שהיה צ"ה צציתו אין יבליין לטנחו ואחי מוסיק עליו. דכן נצוחר צה' כרוצין ס' ש"קו סעיף ג' צצית שטהנין על עירובין דאין לטנחו ועיין צונציא ס' ק"ק זיין אפילו י"כ קנת טעם אין לטנחו. ומה גם דכאן י"כ טעם להיפוך דהראוי שנוטת הנוילה י"ה בגד ארון הקודש וכן הנונה

פ"ק דהוי הנוילה על הציונה והכסף של אליהו הוי צין לפון לדרים. י"כ שאלתי לחנסיס שנק' קראקא והגידו שנק' קראקא נולין לפני ארון הקודש ונונה והוא צין לפון לדרום כן העידו לפני וקראקא גאורי עולם ולריקים ה' צה לפנים. והנה מ"ש ר"ו רחיה מן המהרי"ל. דהנוילה הוי כנגד מוצח ונקטר קטר' והנונה ה' צין לפון לדרום כנו"ש הרנוצ"ס פ"ג וצית הצחירה הלכה י"ו וכו'. הנה זה אינו רחיה דהרי מוצח הוא צה הוי אונה על אונה מרובע וא"כ לא היה ניכר אה הוא נלפון לדרום או מנוחה לנערב. ומדב דהרי קם נחלה ג' כחצ הרנוצ"ס דכל הכלים הוי צין מורה לנערב ירון מן הארון והנוטרה ולמה לא נחנה גם הנוצה הוא צה שכתב אה"כ צע"כ דאין חיובק ניכר צין לפון לדרום או מורה ונערב צי ונצח. מיהו לדידי י"כ להציא רחיה מן הנוטרה דפקק הרנוצ"ס כו"ל צין לפון לדרום. והנה הנוילה הוי דומיא לנוטרה ג"כ כמשחז"ל צונציא ששון זה מילה ובתיב שמן ששון מנחצרי. וצודאי ראוי שיה' הנוילה בגד ארון הקודש ולכך חוק זכות ר"ו אה כבר מנחגג להיות צין לפון לדרום להיות הנוילה בגד ארון הקודש אין לטנחו לנקוס אחר. וגם נולד זכות ר"ו שצעה שהי' צונקוס שלי אין להם לטנחו וכל המשנה הוי על התחטותה ויד ר"ו על העליונה ויותר אין להאריך צוה. ובוד י"כ ליתן טעם לזה דהנוילה לריך להיות כמו הארון דהוי מונח צין לפון לדרום דהרי שנת שקיל ככל המורה ונוילה דוחה שנת מוכח דנוילה חסוד יותר ונכל המורה. ואם הארון הוי צלפון לדרום כן ראוי וטעם י"כ לדבר כי כל מה דהוי יותר חסוד ראוי להיות צין לפון לדרום כדי להפקק השמאל לירין וממיד אה השדלות האדם להצרי הנוין על השמאל כן ה"כ הארון והמורה הוי צין לפון לדרום ויהיה לצציו טעם עם ח' וכן הנוילה ראוי להיות כן שקיל ככל המורה דצרי ידיו וכו'.

סימן קה. לק' באששאן להרב סו"ה דוד כ"ל.

והנה נוכחתי קבלתי ופנית להשיבו והנה ע"ד קצרי המנהלים ¹²³⁴⁵⁶⁷ וכבר כתבתי דעתי שאין צידס לכוף את ההוכחצ להקביס על תקנתה צע"כ. והנה מ"ש ר"ו דנחב זה י"ה פללות צמחה אה לא ידעתי למה יונקך מהה עללות אה לא י"ה כמדיצי כהן אה לא י"ה צהס ריב ומחלוקת לא י"ה עללות וגם אפי' אה הוי עללות צברה זו צצבל הצצית תלוי דעב האצ הוי הפלחה יתלחן קלא י"ה עללות ומי ינמה צידו. והנה מ"ש ר"ו דהמוהל הנועכב חוזר על העגלים ליתן לו המילה ומי ככהן הנוקייב צצית הגרנות. הנה המנחצר לא זכר מזה כלום רק צה' פדיון הצן ולומר מכה דתרוונה צה"ז דרצקן וצדצקן לא עיך כהן הנוקייב כנו"ש צצבורות דף כ"ז וצרונצ"ס פ"ה ונה' צבורים הלכה י"כ. אך גם צה' מנהגות כהונה קי' ק"א לא כתב זה והרי מנחגג כהונה צא"י הוי מן המורה ולמה לא זכר קם זה והיה גרלה דק"ל דוקא צפדיון צבור דהוי הנחה מרובה. וכן צמחונה ונעשר צוה עיך איקור כהן נוקייב צצית הגרנות. אצל צמחונה כהונה וצמחונה דהוי הנחה מועטת לא עיך איקור זה אף דהוי מן המורה. וא"כ וכו"כ צמחונים דאין הנחה כלל ואפי' אה י"כ ליה הנחה הוי לא שכיח וצמחונה מועטת לא עיך כהן הנוקייב והנה מ"ש ר"ו צהס הנרדכי קוף פ' כל הגט דגם צמחאל עיך איקור כהן הנוקייב. הנה אחר המנוילה שקר עינה צמירכי כי עיינתי קם ולא כתב רק דה"ה צמחאל דאין ראוי האצ לחזור צו אה כבר הצעיח לאחד ולא זכר כלל קם נודין כהן הנוקייב צצית הגרנות. ולפע"ד זה לא עיך רק צדן ומנחגג כהונה דהוי המורה מרובה גם דוקא צצחנים כיון דאין להם חלק צאין אה אחד יקייע יטול צלהס ימותו הס צריב' אצל צשאר כל אדם לא תקנו כן דהרי כיו"ל צוה אמריין; צה"ס צ"פ וצח"ו ס' רכ"ח. דהחטוני מותר לחלק אגוזים שיצואו לקטות אללו ואין ל"ה גורם היזק לאחרים דלומר להם אהא פלגינא אגוזי פלגי את שיקי' כן ה"י' יאמר להם עשו אחס כמובי ותהי' אהס הנווהליה. גם נראה דעיקר איקור צכהן הנוקייב הוי אה טובה ונשנה שנוקייב צפועל וכן מורה לשון הש"ס צבורות דף כ"ו דאקור ליתן להם תרוונה צשכרן. וכן הוא לשון הרנוצ"ס צה' תרוונות אצל אה אינו עשה ונשנה צפועל לקייב צחיה ונלחכה רק שנוצקת צפה ליתן לו מנה שטנחו לו הצעה"כ לא הוי צתורת שבר רק שנוכחם עליו אין צו איקור. ולכך צקידושין דף ו"ז צכהן המנחיר הפדיון קאמר הש"ס דאקור לעשות כן דנראה ככהן הנוקייב אחר רק דנראה ככהן הנוקייב אצל אינו כהן הנוקייב

אבל כאן דלאכל הטני לא מה רק אחד לא נחשב חזקה ומהויה למולו ניד. וצפרע דבהרמ"ח ונציח דעת ה"ח דדוקא צאקה ולא צאש ונהי דקיים עס ספק נפשות להקל ונ"מ כראה דהייט דוקא צאש. אבל לענין נטפחות נחזקה צוה נודים כ"ע דהייט דוקא שיהיה אחורה. אבל אם אין האשה אחותה רק האב לכ"ע לא חוננין נטפחות נחזקה וחייב למולו ניד והנוקם ירחם עליו להחליטו ולהחיותו. והנה דרך אגב אבאר נ"ט צ"ו בטעם שלא למולו את הככרי ונקום דאברהם יוסב על פתח גהנם. ודבריו תמוהין מחד כיון דהככרי נושא נכרית ח"כ ודחי נוסף צערלוה ק"ו וישראל הוא על הככרית. ועוד דוקא איש ישראל מוליכו הוללך לפני אברהם אבל הככרי אינו מוליכו כלל הוללך לפני אברהם. והטעם שלא ימול נכרי וצואר צראשויים עמנו והאבא צ"ט י"ע"ט:

סימן קז. הלכות עבדים. למשכיל אחר.

ע"ד ונה שטאכני על דברי הרשב"א הוצא בטענה"מ צפ"ו מה' עבדים שכהנ הטעם בט"ס י"א דלכך אינו מוטיב תנאי דע"מ שאין לרצף רשות זו וכה דהוי נתנה על ונה שכתוב צתורה. ותמה הטענה"מ דהרי הוא דבר שצנומון וקיי"ל דתנאו קיים. וע"י תמנת אהה מן הש"ס דצ"ב דף קכ"ו גבי פלוני צבי לא ירש דקאמר עס אפי' לנ"ד צדכר שצנומון תנאו קיים דהתם ידעה וקומחלה הכא לא נחיל ופרש"ט"ס עס דמה הנאה י"ט לו לצן שינוחול. וח"כ ה"כ מה הנאה י"ט לו לרצו שינוחול. וכיונא צוה תמנת על דברי הרמב"ן שהציא הטענה"מ עס ובה"מ ק"י קיי"א צנותן נתנה ללוה ע"מ שלא יסתעבד לצ"ח דקיים. דמה יאוצר החכמה הנאה י"ט לו למולה שינוחול עכ"ד :

תשובה

הג"ה ירדי דע דכל זה לק"מ דהנה ונה שהקשה על הטענה"מ הנה לא מצעיא אי כינוח כהקוצרים שהציא הש"ך צקי" ס"צ והצ"ס ק"י פ"ה דע"מ שאין לצבלך רשות זו אם נתנה ירשה. ולדידהו נכ"ט צעבד צאוור ע"מ שאין לרצו רשות זו אם ונה יורשו דעבד גרע ומאשה ועכ"פ לא עדיף כמו דמוכה צאוס' קידושין כ"ג ופרש"ט"ס עס דעבד גרוע ומאשה ח"כ אם צאקה אם ונה ירשה נכ"ט צעבד אם ונה ירשו. ופ"י אם נאמר דדוקא צאקה שייך לחלק צין נחיים וצין ירשה כמו שהלכו חז"ל צוה צל"א דנחיים הוי רק הפירות שלו וגוף שלה אבל לאהר מישה הוי הכל שלו. ולכך גם צוה שייך לחלק צין נחיים צין אחר מישה אבל צעבד אין קצרה לחלק צין נחיים צין אחד מישה כיון דמה שקנה קנה רצו הוי תיכף הכל שלו. ואם צוה לא זכה צו הרצ תיכף נחייבן זכה צו אחר מישה הרי אינו יורש על העבד. ונ"מ אפי' אי כינוח בן הרי הרשב"א צהידושין עס הק"א על שניהם צין על אשה צין על עבד למה לא יועיל תנאי ע"מ שאין לרצו רשות ועל שניהם נהרין דהוי נתנה עונש"צ. וח"כ שפיר הקשה הטענה"מ עליו ומאשה דצוה הוי נתנה צדכר שצנומון תנאו קיים. ואין לומר צוה דמה הנאה לו שינוחול הרי י"ט לו הנאה מונט שהרי לא רעה הלה ליתן לו רק ע"מ שאין לצעלה רשות צה. ואם היה יודע שלא יחול תנאו לא היה טופן וא"כ לא היה לו אח"כ ונה לירש ג"כ לכך אכן קהדי דניחא לצעל למוחל הפירות ולותר כדי שיתן הלה לה נתנה ויכול אח"כ לירש מונטה עכ"פ צירוקה והוי זה עוצתו למוחל הא עבדו הא. ונה"מ גופא אפשר דהוי הטעם ונה דאוננין אם נתנה ירשנה ולא חוננין דהוי תנאו גם ע"י. אך לפי ה"ל ח"ש דאם הוי חוננין דאף אינה ירשה הדר ונה הנאה י"ט לו שינוחול והוי ל"י נתנה עונש"צ ויתבטל כל תנאו ויזכה צו העבד לגמרי לכך אכן קהדי דניחא ליה שירשנה כדי שיחול תנאו לענין הפירות. ונה אפי' אם נאמר כהקוצרים דאם נתנה אינו ירשה ח"ט צפשיעות דהרי מפורט צניטין דף י"ב ע"א דפריך ולינוח ליה הקדש עד השתא ק"י לך צ"י העדפה והשתא נתיי הקני לך צלל העדפה ומשני הקדש גופא ניחא ליה כי היכי דלשצה עבדיה. ח"כ מוכה דניחא ליה לצעל העבד ציתרון מותרת העבד. ואם צעבד ניחא ליה נכ"ט צאשם. וכן מפורט צ"ס כהצות דף מ"א גבי צניח דעת הכוזבת מן האחין וענפי ידיה לנ"י דמנטי עס דצוה ניחא ליה בהרחה לידה. ח"כ מוכה דנ"י שניה ליה בהרחה ניחא ליה צנוטות ירין דידה ואף דקאמר כ"ס דאלגונותו לא ניחא ליה בהרחה לידה. היינו רק דאינה דונה לצוה דצתה ניחא ליה בהרחה

חונקיי מונט והיינו דאינו חקור רק נוכה ונחית העין לחקור והנה כיון דשיקר חקורו צאינו עושה מנשה הוי רק נשום מנחית העין ועיקר חקורו כהן חונקיי הוי רק דרצנן. ונוצאר צומ"א ק"י ט"א ד"ט לומר דצדצנן מותר צחדרי חדרים. ח"כ י"ט לומר דיקא צפדיון אם יחזור ירגילו ליקחנו הכל לכהן ויהי קשה למה יקחנו דוקא איתו ויהפרקם שהוא מחזיר והוי פרקוס לכך חקור נוכה מנחית עין. אבל צמוהל אף שיקחיה הרצה אין צו פרקוס צמוהל אפשר שהוא חונן יוהר טוב כאשר עיני ראו דגם פה כ"א מוקפיד ליקח מוהל חותר חונן. ח"כ ליכא פרקוס אף דצנעטא הוא משהדל צכך כיון דליכא פרקוס מותר צחדרי חדרים. ועוד י"ט לומר דלכך נקטה הש"ס צקידושין רין דנראה ככהן חונקיי. דהנה י"ט פלוגהא חדשה צין רש"י וצין הרמב"ם על נ"י הוי חקור ע"ל כהן חונקיי אם על הכהן או על הצעלים שמתין להם. דהנה צ"ס צבורות דף כ"ו קאמר עס צקשו ליקנסק ופרש"י להצבלי צהים ולמה לא יקנסו לכהנים צ"כ דאין על הכהנים חקור רק על הצב"ס. אבל הרמב"ם צה תרונות כהן חונקיי על שניהם דע"ל הכהנים הוי חקור וגם על הצעלי צתים שמתין להם והנה תירון הש"ס צצבורות דקאמר שמוח צ"א להפריש מן הפנור על החיוצ מונט כפרש"י דהקנס הוי ראו על צעלי צתים דמתנין להם תרונות צצכרן. וי"ט לומר דלפרש"י ח"ש ונה דקאמר צקידושין דף ו"ו דנראה ככהן חונקיי ולא חונן דהוי כהן חונקיי ונכח דשיקר חקור הוי על צצ"ס דנותן לו צצכו וצפדיון הן אין הצצ"ס עושה טוב מנשה ואינו כותן לו רק אדרצו ונקבל ולכך קאמר רק דנראה ככהן חונקיי. אם י"ט לומר כיון דצפדיון הן אין לכהן הנאה מונן דהרי אדרצו הוא מחזיר הפדיון לכך אין צוה חקור כהן חונקיי רק נראה חונקיי ולכך מכל זה נראה דאין צמוהל המחזיר ליתן לו למולו כהן חונקיי דאינו עושה מנשה רק מנייט צדצרים והנהינה לו למולו אינו צצכרו גם לא הוי לכהנים רק לנאש ישראל. גם אפי' אם הוי חקור צוה י"ט לומר דהוי רק לצעלים לא למוהל לכך אין צוה חקור כהן חונקיי. ופ"י אם הוי צוה חקור הוא עושה חקור ורמי לחזיהו על כך אבל לא מוכה זה הוי צידס לכופו לכנס צתקנה שלהם. והנה ונה שמתהי לעיל עליו שצמורדי אינו נצול כלל לדמות מוהל לדין חקיי ענה זה כצתה צחצי ונה קשה צצכרוני ונה שהציא חקור מן הנורדי וח"כ רחמי שניה צצכרוני דגם הוא שרג"ט צוה דהמורדי מייירי רק לענין חזיה רק דכתב כיון דהמורדי מדמה דין מוהל לדין חזרה צתרומה דהא נתיי לכיין מוכרי בהונה להייה כחונקיי צצית הגרנות הוי כן. והנה גם צוה הגדיל ההנהי צותר ונה ענין שמיטה אלל הר קיני מה שנין חזרה לדין כהן חונקיי לחזור צו זה תלוי ציד הנצטיה וההי מאלן דהו לכך מה לי אם מנטיח לו זה או לא זה. וצפרט דהש"ס צצ"ו דף מ"ט מודמה להו להדדי. ונישראל שאמר לצן ל"י כור מנשט לנד לכל התורה דצדצרים חקור לחזור משל"כ לענין חקיי"ט צצית אגרנות צוה י"ט לחלק צין כהנים לנאש ישראל כה"מ לבייל וצפרט דונה לנד הש"ס נקרא דושחמם צצית ה"ו ונה נאמר רק צבהניט ולויס ולא צשאר ישראל. ונה שהקשה ר"ע על הדין דישראל שאמר לצן ל"י כור מנשט וכו' דהיחש שמוח יחזור צו קוטייתו אין לו פירות דהרי רש"י פירש עס דאינו רשאי לחזור ונכח שארית ישראל לא יעשו טלה ולא יצרו כ"ז. גם צ"ס מוצאר הטעם דצדצרים חקור לחזור ולכך גם תירון ר"ע אין לו פירות דהו קותר הש"ס עס דלנד מה לכל הסורה דצדצרים חקור לחזור י"ע"ט. ונדון צ' מוהלים צצתה כהצפי השוטה ארוכה לק' צצרחלן להיטור. וכן צנדון הכצדים הנה ר"ע קוצר שאני איש פנוי. לא כן אלי מוטורד מלוד וחלם כח ה' יתן ל"י כח שיהי צירי להשיצ צאוור הצא מן המדע לא להנתיק לו ונתשומי מנכר וגם צאוור מן המדע אינו משיצ כלל ונה דאפשר לדמותם ויריני לכך זכות ויתר אין להאריך

מ"ח"מ 1234567 ח"א

סימן קז.

נשאלתי מן קבורה. צאח שונל צו ונות נחנות מילה וכן הטני וח"כ מל צו כשהגדיל וחי. ואחיו ונל ילד קלו וחי י"ד ירש ונה ובידין לא נרפא הנוילה והילד השני ונל כשהגדיל וחי ונעה נולד לו ילד מה יעשה. והצתתי כי מחויב למולו צענו ציוס ח' כי אף דצ"ע מוצאר דגם צאח הטני לא יטול אף הטונה דהש"ע כויתו דגם צאח הטני מהו שנים נחנות מילה

צהרונה דידה יותר ונצטו. אבל צאלמנטו לא ייחא ליה צהרונה
 דידה נגד צטו. ויפיי כיחא ליה צתקנה צטו. אבל ונה קאחר יתן
 לה ודאי כיחא ליה סתוזן צהרונה. ואם לא יקבים להנלו לא היה
 הלה נותן לה פ"ח ולכך כ"ל צהרונה דיד' ועוד י"ל דוקא צאלמנטו לא
 י"ל צהרונה דידה אבל צאשתו ודאי כ"ל צהרונה וא"כ היה זה עוצתו כדי
 שיתנו לה פ"ח כן וע"ד ונה דאמרינן פ"צ דצ"ע דמואלא אצדה כיחא ליה
 כי היכי דתהדר לדידיה וכו' וכן צעל אצדה כיחא ליה וכו'. ו"כ נומכ
 ד"ק יחיחא אף דעתה לא היה עוצה לו היה עוצה לו נוכח פ"ח
 א"כ ה"ל כיחא ליה השתא לנחור על עוצה שלו שיחול התנאי
 דצ"ע שאין לצענך רשות זו כדי שיהי' לה הרוזה ויוסיפו ליתן
 לה נחתה פעם אחרת אבל אם ידע הנותן שלא יחול תנאו לא
 יתן לה פעם אחרת. גם כ"ע נאסוס רווחא דציתא דהוי יחיחא
 צזה כדנווכה צע"ק כהוצות צכונה דוכחא. וצ"ב ונה דאמרינן
 צומתנה ע"מ שאין ענ"ך שאר בקות ובונה דאמרינן דידעה ונחלה
 וקשה ונה הרומה צזה הרי אם לא הנהחול לא יחול תנאו דהוי
 נחתה על מה שכתב צתורה. וא"כ יתחייב לה שאר בקות ובונה
 ויומנך מזה לה עוצה יתירא. ודומק לוונר דהרי צידו נגרסה. אך
 פיקר הבונה הוי כנוי דניחא לה להקטיס צבך עצור פעם אחרת
 שאם לא יחול הנלו לא יצא לקדשנה פעם אחרת כיוולא צזה. וא"כ
 יס לוונר ה"ל צזה כיחא ליה לחול תנאו ע"מ שאין לצענך רשות
 זו כדי שיתנו לה פעם אחרת כיוולא צזה. אבל צצן שלא יירט
 ונה הנאה י"ס לו צטוס פעם לכך טפיר לא נוחיל. והנה עפ"י
 דצרינו הנ"ל י"ס ליתן טעם לפלוגתת הפוקקים דק"ג ק"ל דומהי
 תנאי דע"מ שאין לצענך רשות זו אפי' לירוסה וקלת קוצרים
 ללירוסה לא נההי התנאי. ויש לוונר כיון דהוי נחתה עונש"צ
 ושיקר הטעם הוי נטעם נוחיל וא"כ תינח צפירות דידע דכל
 צענ י"ס לו פירות וידע ונהי' אבל ירושה הרי לא ידע שחמות
 הי' צחייו א"כ לא ידע דנוחיל. רק י"ס לוונר כיון דנוסיק אדעתיה
 פירות אגב אסיק אדעתיה גם ירושה כונ"ש כעין זה צפ"ט
 דכהוצה גצי הנוש"צ אשתו חנונית דונגו דאסיק אדעתיה
 אשטרופסק וכו'. כן י"ס לוונר צזה ונחשצ יד' ונוחיל אך י"ס
 לוונר דירוסה אפי' אם נוחיל צפירוס לא נההי דהרי הוי דשצ"ל
 ונוחילה צדשצ"ל לא נההי. אך י"ס לוונר כיון דיש דיבות צח"מ
 קי' ר"ע דונקנה דצ' דשצ"ל עס דצ' שצא לשולס יחד אמרינן
 ע"ג דחייל אהא הייל כנוי אהא. ויש אמרינן דלא אמרינן ונו
 ולכך ה"ל הקוצרים דגם לירוסה נההי התנאי ק"ל דאמרינן ונו
 דחייל אהא חיייל כנוי אהא ולכך ה"ל כיון דהנוחילה חל לפירות
 חל כנוי על ירושה ולכך לא הוי נחתה עונש"צ. אבל אידך ק"ל
 דלא אמרינן ונו דחייל אהא חל כנוי אהא. לכך לענין פירות
 דנההי נוחילה שלו קיים התנאי דלא הוי דשצ"ל אך לענין ירושה
 דהוי י"ל דשצ"ל א"כ נוחילה לא נההי צזה ונונד התנאי הוי ליה
 נחתה. עונש"צ לכך תנאו. צטל לכך אם נההי ירשנה וא"ש וצה
 היה נראה ליתן טעם לדברי הא"ת קי' ק"צ שדה ראיות הש"ך
 נירש"ר ורא"ש. דק"ל אם נחתה ירשנה ונונה דרש"י צד"ה ונה
 יתאר לצענ דאף אם התנה ע"מ שאין לצענלה רשות צה אם נחתה
 ירשנה ונ"ע לא נחוש דלנלו התנה צהדיח שלא ירשנה וכו'
 והא"ת דחה ראי' זו דיש לוונר דצאלנלו לענין ע"מ שאין לצענך
 רשות צה לענין פירות דאם היתה טוענת היתה כחוננת צונגו
 לכך טענינן עצורה אבל לענין ע"מ שלא ירשנה דאין לה ונו
 לכך אפי' אם היתה קווענת לא היתה כחוננת לכך אין לה ונו
 ולכך לא טענינן עצורה ייב"ט. ולפנ"ש א"ל לטיבם ונו כלל רק
 י"ס לוונר כיון דטענת נוחילתי לא הוי טענה גרועה כונ"ש צקי'
 פ"צ. ולכך ה"ל לחוש שונא ההנה עונה הנותן ע"מ שאין לצענלה
 רשות כיון דהוי נחתה עונש"צ ולא נההי רק נטעם דשצעל
 ונקנהול נחיל על כך. וכיון דנוחילה הוי טענה לכך לא טענינן
 ליה רק אם ידעינן דהיה כן צצירור. אבל צסתנול ל"ח לזה. רק
 לענין פירות דהוי צדצצן. וצדצצן י"ס לוונר דקי"ל תנאו קיים.
 א"כ א"ל לצוול לטעם נוחילה רק דהתנאי ונדל ענלו קיים לכך
 טענינן ליה קתנול. אבל צירוסה ק"ל דירוסה הצעל דאורייתא
 וא"כ הוי נחתה עונש"צ ושור לא נההי נטעם נוחילה דידע ונוחיל
 וא"כ צזה כיון דנוחילה הוי טענה גרועה לכך ל"ח ליה צסתנול
 ולא טענינן ליה. ויש להקציר הדצ' יותר דיש לוונר דלהך צענול
 שלא חל התנאי רק נוכח דידע ונוחיל. א"כ תינח אם התנה הנותן
 עונה ע"מ שאין לצענלה רשות זו וידע הצעל ונה ולא ערער
 אמרינן נדשתק כיחא ליה צבך ונוחיל. אבל אם לא ידע ונה א"כ
 לא ידע דנוחיל ושור הוי נחתה עונש"צ וצ"ב לא נההי התנאי

רק צחס ידע הצעל ושתק א"כ צזה הוי ק"ס דלנול לא יתן לה
 ע"מ שאין לצענלה רשות צה ורת"ל יתן לה דלנול לא ידע הצעל
 ונה ושתק. וצפרט כיון דקי"וק לא נההי צנשואה ונוחילה לא
 נההי צדשצ"ל. א"כ אם י"טריך לוונר דידע ונוחיל א"כ צצ"ב
 לריכין אנו לוונר דווכה הצעל ואח"כ חור ונוחיל לה. א"כ כיון
 דצ"ן כך וצ"ן כך זכה הצעל וספק אם נוחיל אח"כ לה. הרי
 זכיה שלו ודאי והחזרה ספק ואין ספק מו"ל ע"ד ודאי. אבל
 צפירות דהוי ספק אם זכה ונחלה לכך הוי ספק צציקר אצ"ה
 לכך אין ראוי ליתן לו נוספק וא"ש דצרי קצ"ס ורא"ש וא"ל לצוול
 לטעם ונו. והן אונת דלפנ"ש תקשה על השענה"ע דאך אפטר
 לוונר דטעם התנאי צזה חל נוכח דידע ונוחיל א"כ קשה ענינ
 צכדריס צוונדר הנאה ונההו וכו' דמותן לה ע"מ שאין לצענלה
 רשות זו. וקשה דהי דצצנולו נוחיל הנאי זה ע"מ צוונדר הנאה
 נחתה קשה נונ"כ הרי גוף התנאי הוי נחתה עונש"צ. ואין לוונר
 דהוי נטעם קי"וק דצנשואה לא נההי כיו"ק צלי קי"ן לבי"ע
 ואין לוונר דהוי נטעם ונוחילה דהרי נוחילה צדצ' שצ"ל לא
 נההי וצ"ב דשיקר ונה דנוהי דהוי באלו זכה צהן הצעל ונח
 הוא ויכה אותה לאשתו ונוחיל לה א"כ תינח צצנולו אבל צוונדר
 הנאה קוף קוף נההי הוא לנתנו ונההילה וא"כ חתנו הוא שנווסר
 לה אבל תחלה הצעל הוא שזוכה זו וא"כ קוף קוף נההי
 הוא לו. והנה צדצריט הצ"ל א"ש ער טעם דעת הפוקקים הצ"ל
 דק"ל ללירוסה לא נההי תנאו והוא כיון דצב"ל שנתן נחתה לאסור
 אם נחתה ירשנה א"כ צאלנלו לענין פירות נההי התנאי דאך
 דהוי ליה דשצ"ל ע"מ נחש צכ"ל וצ"ה צזה הצב"ל ושור ונוחיל
 לה ואף דהוי כצב"ל ענתן נחתה לאשתו ע"מ גם צזה קנהה ואין
 הצעל אוכל פירות אבל לענין ירושה נוחיל אם לא זכה צחס
 הצעל הוי נוחילה צדצ' שצ"ל דלא נההי. ואם צצ' זכה הוי
 כנתן לה נחתה וצ"ה קי"ל דצעל ירשנה. וצ"ה היה הקוס להלך
 צין ארוסה לנשואה דצנשואה דלא נההי קי"וק לכך לא נההי
 רק נטעם נוחילה ונוחילה צדצ' שצ"ל לא נההי. וצ"ב לריכין
 אנו לוונר דהוי באלו זכה הצעל ולכך דיו רק צצב"ל שנתן נחתה
 לאשתו וכו'. אבל צארוסה י"ס לוונר דנטעם קי"וק הוא וקי"וק
 נההי אף צדצ' שצ"ל לכך נההי אפי' לירוסה ו"ס נחתה צזה
 דעת הפוקקים דלא פלגי' דיש לוונר דהו נדצ' צארוקה וזה
 נדצ' צנשואה ואין השת גורם להאריך צזה. והנה צזה ה"ס נקוס
 לייצ' דצרי ה"ל שצצ"ל הרשצ"ל הצ"ל דנופרטיס הטעם לכך ק"ל
 דלא נההי תנאי דע"מ שאין לך לריכין רשות נחש דהוי נחתה
 עונש"צ. והנה עליו השענה"ע כ"ל דהוי דצ' שצנענון. דיש לוונר
 דהנה מוסקה בל"ה לק"מ כ"כ דיש לוונר דאלונוה רצנן לשיצורה
 דצעל דהרי חוינן לכונה דצריס דאלונוה. לשיצורה דצעל אף
 שאינו נודינא כגון לענין הנוקדיש נטעם י"ל אשתו וכו'. א"כ י"ס
 לוונר ה"ה צזה דאלונוה. לשיצורה דצעל דאפי' י"ל תנאו לא
 יוכלו להפקיע שיצורה. והפקר צ"ד הפקר ולכך נחש כהפקיר
 נכסי הנותן כה"ג ואונרו דאין התנאי חל. רק דביקר קשיטו הוי
 נעצד דצ"ה לא אלנוהו לשיצורה דארוך. ואם נדינא חל התנאי
 למה יתקנו שלא יועיל. לכך צהא תירט טפיר דהוי כנהנה
 עונש"צ. וא"ל דנוחיל דקוף קוף עונ"כ לוונר דנוחיל קודם שזכה
 זו לא נההי דהוי נוחילה צדשצ"ל וקי"וק לא נההי צזה כנו
 צנשואה דידו כיד רצו וצ"ב לריכין אנו לוונר דהוי באלו זכה
 זו הארוך ואח"כ נחיל לו ושור צזה ק"ל כדעה הקצרים דצ'
 שנתן נחתה נצצדו לא קנה העצד ונשאר ציד הרצ א"כ ע"ה
 נההי נוחילתו אחר שזכה זו הרצ. לכך טפיר תיקן דהוי ל"ח
 נחתה עונש"צ. והנה ע"מ לעיל דאם הוי נטעם נוחילה לריכין שיהי'
 נודע זה להצעל וישתוק שצתי וראיתי דאין זה נוכח. רק י"ס
 לוונר דאכן קהדי שאף שאינו יודע אם היה יודע היה נוחיל כיון
 דהוי עוצה לו נאסוס הרומה דידה שיתנה לה כנו כן פעם
 אחרת כונ"ל לכך שלא מדעת הוי צזה כנו מדעת ואכן קהדי
 שיהי נוקטים והי נוחיל צדצ'. והנה מה שהקשה על הרנצ"ן
 ה"ל דאין כתב צנתן נחתה ע"מ שלא ישתצד לצ"ח דחל התנאי
 צדצ' צצננוון הנלו קיים. והקשה ר"מ כנוי ונה הנאה י"ס לנולס
 שינוחיל. הנה זה כנוי לא קשה עפ"י דצריט הצ"ל דהרי לפעמים
 נוכרח הלוה נחונת דחקו לנכור נכסי ולהיות כנוי נחש
 ולהצריחם צענין שלא יהי' להנולוה אח"כ ונונה לגבות חובו ולכך
 כיחא לנולוה שיתנו לו נחתה כיוולא צזה ויהי' לו ונונה להשתפרק
 ויוכל לנולוה לפירוש חובו ונוקוס אחר ולא י"טריך להפקיר נכסיו
 וצפרט אם כינוול דהרנצ"ן נייירי שסתנה שלא ישתצד לצ"ח ידע
 כגון